

„Ja — ja.“

Allerede ude i Køkkenet traf han Abelone, der var bleven vækket af Støjen i Huset. Hun var i Underskørt, havde et Lys i den ene Haand og holdt med den anden Nattrøjen sammen om sit høje Bryst.

„Gutten er da ikke bleven syg?“ spurgte hun, rystende af Angst og Kulde.

„Jo, du maa straks tænde op og varme Vand i den store Gryde ... men skynd dig.“

„Er han meget syg?“

„Ja — jeg tror det. Men skynd dig, Abelone ... Skynd dig! Det haster meget!“

Han gik tilbage til Sovekammeret, hvor Gutten endelig var falden til Ro og atter syntes at sove fuldkommen fredeligt. Hansine, der endelig havde faaet Stunder til at kaste nogle Klæder over sig, sad paa en Stol ved Sengens Hovedgærde med Hagen i sin Haand og Albuen støttet paa Knæet, mens hun betragtede ham med det tillukkede, næsten haarde Udtryk, som hendes Ansigt altid fik under heftige Sindsbevægelser.

Emanuel nærmede sig varsomt og satte sig stille paa en Stol ved den anden Side af Sengen.

„Kan du forstaa det, Hansine? Kan du begribe, hvordan det er gaaet til? I Middags forlod jeg ham saa rask og livlig ... og nu! Hvad tror du dog, det kan være?“

„Jeg veed det ikke,“ sagde hun; — og som om han med sit Spørgsmaal havde berørt en Tanke, hun ikke havde Mod til at tænke tilende, tilføjede hun hurtigt: „Fik du vækket Niels?“

„Ja ... han maa straks være færdig til at køre.“

I det samme begyndte det igen at rykke i Barnets Arme og Skuldre, de smaa Hænder knyttede sig, Øjelaagene løftedes for unaturligt store og ubevægelige Pupiller ... Tegnene paa, at et nyt Anfald var i Anmarch. Emanuel kunde ikke udholde dette Syn. Han famlede sig atter gennem den mørke Storstue ud til Forstuetrappen, og da han herfra saae Niels og Søren endnu gaa og rumstere inde i Vognporten ved Skæret af en Lygte, raabte han i fortvivlet Utaalmodighed: